

MARLIES BRENTERS

Overzee

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Gek genoeg deed het haar niets toen ze voor het eerst na tientallen jaren de bekende warme, weeë geur van de tropen rook. Ze liet zich in de stroom passagiers meevoeren naar de aankomsthal en moest denken aan de foto die van haar ouders was genomen toen zij hier voor de eerste keer de vliegtuigtrap afdaalden. Haar vader keek zelfbewust en serieus, haar moeder, een paar treden lager, lachte. Ze had iets weg van Jackie Kennedy, met haar lichtblauwe mantelpakje dat mooi afstak tegen haar geblondeerde haar, de dure designerhandtas halverwege haar arm en haar bijpassende donkerblauwe puntschoenen met een klein hakje. Alles aan haar ademde 'vrouw van een succesvolle man'. Samen wekten ze de indruk meer dan opgewassen te zijn tegen de uitdagingen die de overplaatsing van haar vader vanuit het hoofdkantoor in Nederland naar dit eiland met zich mee zouden brengen.

Op het terras boven de ingang van de aankomsthal sloegen tientallen mensen de passagiers gade. Ze keek niet op, want ze wist dat er niemand op haar wachtte.

De luchthaven was onherkenbaar veranderd.

Aan de wanden in de aankomsthal hingen grote reclameborden met foto's van moderne hotels. Ze zeiden haar geen van alle iets, behalve het Toledo Beach Hotel, dat midden in Willemstad stond. Het afficheerde zich als *the only truly colonial hotel on the island* en in kleinere letters in het Nederlands: *het enige authentieke hotel op het eiland*. De afbeelding klopte niet helemaal, voor zover ze het zich herinnerde. De fotograaf had de werkelijkheid wat geweld aangedaan door de huizen aan weerszijden van het hotel weg te fotoshoppen.

Toen er na tien minuten nog geen enkele koffer op de bagageband was verschenen, stapte een man van middelbare leeftijd in een T-shirt met de opdruk I LOVE ARUBA op een medewerker van de luchthaven af, daartoe aangemoedigd door het gezelschap dat zich om hem heen had verzameld.

‘Waarom duurt het zo lang voordat we onze koffers krijgen?’

‘We hebben wat problemen met de bagageband, er moet een technicus naar kijken.’

‘Hoelang? Er staan mensen op ons te wachten.’

‘Dat kan ik niet precies zeggen, we doen ons best.’ De medewerker riep zijn collega iets toe

in het Papiaments en liep weg. De man keerde terug naar zijn medereizigers, die op afstand het gesprek hadden gevolgd. Demonstratief ging hij onderuitgezakt op een stoel zitten.

‘Het duurt wel erg lang,’ zei een donkere man die vlak naast Stella stond.

‘Ach, ik heb geen haast,’ zei ze.

‘Is dit uw eerste vakantie op het eiland?’

Nee, had ze willen zeggen, ik ben hier geboren, net als jij. Ik kom hier om de plekken uit mijn jeugd te bekijken en om onderzoek te doen voor een artikel. Of misschien wel een boek, dacht ze er stilletjes achteraan. Maar zo’n antwoord paste niet bij een oppervlakkige vraag.

‘Nee, ik ben hier al vaker geweest.’ Ze keek naar zichzelf in de weerspiegeling van de ruit. Een blonde vrouw. Niets aan haar verried dat ze hier geboren en getogen was.

Na een halfuur begon de bagageband koffers uit te spugen. De groep Nederlandse toeristen, mensen die zojuist nog verenigd waren geweest in hun ontevredenheid en als oude bekenden verhalen hadden uitgewisseld over de beproevingen die je als reiziger moest ondergaan, viel weer uiteen. Gezinnen, gepensioneerde stellen, vriendenclubjes. Eenlingen wa-

ren er nauwelijks. Nadat ze haar koffer van de band had gehaald, sloot ze aan in de rij voor de autoverhuur. Toen ze haar voucher overhandigde aan de baliemedewerker, keek hij bedenkelijk en meldde hij haar laconiek dat haar reservering niet in het systeem stond en alle auto's verhuurd waren.

‘Hoe kan dat nou?’ Dit was niet haar probleem. ‘U weet vast wel een oplossing.’

Hij dacht even na. ‘Mijn neef verhuurt auto's. Ik kan het bij hem proberen.’

‘Ja, bel hem maar.’

Opeens was hij een en al vrolijkheid. De conversatie in het Papiaments aan de telefoon voerde vervolgens via familienieuwtjes, de voor- en nadelen van verschillende types mobiele telefoons en de geplande vakantie in Florida na zo'n tien minuten naar de huurauto. Haar kennis van de taal was net toereikend om te kunnen volgen waar het over ging, al kon ze de details niet volgen.

‘Hij heeft nog een auto beschikbaar.’

‘Wat wil hij ervoor hebben?’

‘Dezelfde prijs, driehonderdvijftig euro per week, maar wel voor een minder luxe auto.’

Stella aarzelde.

‘U kunt natuurlijk ook zelf proberen om iets

te regelen.’ Hij keek haar vragend aan terwijl hij de telefoon bij zijn oor hield. ‘Mijn neef wil weten of hij de auto moet komen brengen.’

‘Doe maar.’

‘Hij wil het bedrag graag cash vooruitbetaald krijgen als u de auto in ontvangst neemt. Ik heb hem gezegd om uit te kijken naar een vrouw met blond haar. Hij regelt het verder.’ Hij zette zijn computer uit en liet het rolluik zakken. ‘Daar is het parkeerterrein.’ En weg was hij.

Terwijl Stella naar de uitgang liep, bedacht ze dat ze helemaal niets wist van de man van de auto. Wat als hij niet kwam opdagen? Achteraf leverden dit soort ervaringen de mooiste verhalen op, sprak ze zichzelf moed in. Ze had zich haar aankomst heel anders voorgesteld. Ze zou zich helemaal overgeven aan de geuren, kleuren en geluiden van het eiland van haar jeugd en zich laten overspoelen door herinneringen. In plaats daarvan tuurde ze in het donker gespannen naar de weg en drong er verder niets tot haar door. Na een uur zwaaiden twee auto’s het parkeerterrein op. Een dikke, donkere jongen van een jaar of vijftwintig stapte uit de eerste, de bestuurder van de andere auto, waaruit harde muziek klonk, bleef zitten.

‘Chelly.’ Hij gaf haar een hand. ‘Dit is ’m.’

Het was een Japanse middenklasser in metallic roestbruin die vol krassen en butsen zat.

‘Hoe zit het met de aansprakelijkheid?’ Ze was blij dat ze de tegenwoordigheid van geest had om hierover te beginnen. ‘Moeten we de huidige schade niet opnemen en vastleggen op een formulier, zodat duidelijk is dat ik die niet heb gemaakt?’

Hij keek haar bevreemd aan.

‘Nee dat hoeft niet, dat is een kwestie van vertrouwen. O ja, de airco werkt niet zo goed meer.’

‘Dat geeft niet.’ Ze wilde zo snel mogelijk weg.

‘We moeten alleen nog afrekenen. Driehonderdvijftig dollar per week, dus veertienhonderd voor vier weken.’

Ze betaalde en hij nam de stapel bankbiljetten aan zonder ze na te tellen.

‘Als er iets is met de auto kun je me altijd bellen, *no problem.*’ Hij gaf haar een papertje met zijn mobiele nummer, stapte in de auto die had staan wachten en reed weg zonder om te kijken.

In het handschoenenvak lagen verkreukelde snoepverpakkingen, een herenzonnebril en

een pakje sigaretten, maar geen wegenkaart. 'Ik weet het nog wel van vroeger,' zei ze hardop tegen zichzelf, zo ingewikkeld is het niet. Bij het tentje waar ze vroeger na het tennissen altijd stopten om een softijsje te kopen rechtsaf en dan doorrijden tot de T-splitsing. Daar weer rechtsaf, de weg naar Banda Abau op. Het laatste stuk moest ze afgaan op de routebeschrijving van haar gastvrouw.

De blower loeide maar koelde niet, dan maar alle ramen open. Ze moest wennen aan de rommelige aanblik van het landschap, waarin de huizen willekeurig geplaatst leken. Bij een bushalte stonden een oude bureaustoel op wieltjes en een kapotte leren fauteuil naast elkaar onder een boom.

Het duurde niet lang voor ze bij het kruispunt was waar ze rechtsaf moest op de weg naar Banda Abau. Recht voor haar lag de ingang van Oranjedorp, waar ze was opgegroeid. Ze moest zich bedwingen om niet rechtstreeks naar haar oude huis te rijden, zo nieuwsgierig was ze hoe het er nu uitzag. Maar ze wilde het huis niet weerzien onder deze omstandigheden, niet nu ze moe was en haast had om haar logeeradres te bereiken.

Terwijl ze verder reed naar het westen, werd

het donkerder. De straatverlichting stond op steeds grotere onderlinge afstand en hield op een gegeven moment op. Ze kende dit deel van het eiland niet goed. Vroeger zoefden ze er alleen doorheen op weg naar de afgelegen baaien verderop. Ergens moest ze naar links, maar waar? Volgens de routebeschrijving moest ze uitkijken naar een bord aan de linkerkant van de weg. Ze stopte en deed de binnenverlichting aan om op haar mobiele telefoon gps aan te zetten, maar er was geen ontvangst. Het geblaf van honden klonk hard en onaangenaam in de nacht.

Iets verderop zag ze een huis waar licht brandde. Zou ze daar de weg gaan vragen? Geen goed idee. Zomaar de *knoek* in rijden en ergens aanbellen, dat deed je niet. Ze herlas de routebeschrijving: *na ongeveer 17 km linksaf een zandweg op bij het bord Sans Souci*. Had ze al zeventien kilometer gereden? Niet handig dat ze de dagteller van de auto niet even op nul had gezet voor vertrek.

Nee, ze had die afstand nog niet afgelegd, dat leek maar zo omdat ze zo geconcentreerd reed, ze kon het bord onmogelijk hebben gemist. Overtuigd door haar eigen logica reed ze verder.

Vijf minuten later vond ze tot haar opluchting de afslag. De zandweg naar Sans Souci was smal en voerde langs dichte begroeiing. De enorme cactussen torenden metershoog boven de struiken uit en vormden een stekelige wand.

Na ongeveer een kilometer kwam ze bij een poort, waar ze zich meldde via de intercom. Een vriendelijke vrouwenstem. 'Gewoon de weg volgen en dan zie je ons huis vanzelf opdoemen. Doorrijden tot je niet verder kunt en daar parkeren.'

Na de poort werd de weg aan beide zijden gemarkeerd door tuinverlichting. De plantagewoning uit de achttiende eeuw zag eruit zoals ze zich die herinnerde. De twee Amsterdamse puntgevels. De dubbele stenen trap die in een flauwe U-bocht tegen het terras aan was gebouwd. Het grote terras met balustrade vanwaar je ver uitkeek. Maar anders dan toen maakte het huis nu geen verwaarloosde indruk. Het stond strak in de witte verf.

Haar gastvrouw kwam op een drafje het huis uit lopen.

'Hoi, ik ben Hennie. Kom gauw verder, je zult wel moe zijn na de lange reis.' Ze had de opgewekte kordaatheid van een vrouw die haar